

A woman with her hair in a bun, wearing a vibrant, multi-colored floral dress, is seen from behind as she walks down a dirt path. The path is flanked by rows of cherry blossom trees in full bloom, their pink flowers creating a soft, hazy atmosphere. The scene is bathed in a warm, golden light, suggesting a sunrise or sunset. The overall mood is one of quiet determination and hope.

Het kersenspoor

SARAH STEELE

Frankrijk, 1942. Een dappere schooljuf weet talloze Joodse kinderen te redden. Maar kan ze zichzelf op tijd in veiligheid brengen?

'Aangrijpend en verdrietig, maar uiteindelijk hoopvol. Ik vond het onmogelijk om deze prachtig geschreven roman weg te leggen.' -Katie Pforde

Proloog

In de vredige stilte tussen dag en nacht stapt ze in de lange schaduwen van de boomgaard, waar de boomtoppen bedekt lijken met spatten goud en koraalrood. Met haar mand tegen haar heup gedrukt baant ze zich een weg tussen de bomen door en plukt ze de rijpste kersen voor op tafel, zoals ze dat al talloze oogsten gedaan heeft in dit kleine hoekje van Frankrijk.

Ineens, zoals het hert in de bossen achter de beek, blijft ze bewegingloos staan bij het zien van de donkere wolken die zich aan de horizon samepakken en de laatste zonnestralen uitdoven. De rollende donder weerklinkt over de zachte heuvels en heldere lichtflitsen dansen als vuurvliegjes in de verte. Maar toch zal deze vreemde zomerstorm de bevrijdende regen waar de uitgedroogde aarde naar smakt niet brengen en zal hij de zinderende spanning in de lucht niet breken. En het leven zal intussen gewoon doorgaan, zelfs nu het nog maar een schaduw is van het leven van zo kort geleden. De kinderen moeten naar school, de velden moeten worden geploegd, de maaltijden bereid, de kost verdiend, gebeden opgezegd in de koele, donkere kerk, en de zomeroogst moet worden binnengehaald.

Een eskader vliegtuigen komt laag over en doet de aarde schudden, als een wrange imitatie van de ganzen die jaarlijks overtrekken. Snel vult ze de mand. Dan haast ze zich weer naar binnen. Nog één keer kijkt ze snel achterom, voordat ze de gordijnen dichttrekt om de nacht buiten te sluiten. Weer hebben ze een dag overleefd.

Gigi schrok wakker. Haar hart bonkte in een panisch ritme. Zo veel jaren later, maar nog steeds droomde ze over de oorlog. Al die herinneringen die ze begraven had, stonden haar helder voor de geest, alsof het zich allemaal gisteren had afgespeeld. Nooit kon ze vergeten wie ze had achtergelaten en wat ze die mensen schuldig was.

Door het raam zag ze bloesem wervelen in de wind, als een suikerspin dansten de blaadjes over straat en dwarrelden in hoopjes neer in goten en tegen de boomwortels die uit de grijze trottoirs van Londen omhoog schoten. Iedere lente weer had ze het tafereeltje zien veranderen van een zwart-witfoto in een Japanse aquarel, hoe vaak inmiddels? En nog steeds wekte de bloesem elke lente opnieuw haar schuldgevoel, dat als het zware, rijpe fruit aan een boomtak aan haar trok.

Een groepje jonge moeders wandelde voorbij het brede raam van de erker. Ze duwden elk een wandelwagen met een dreumes voor zich uit en werden gevolgd door een sliert peuters. Een jongetje bleef stilstaan bij een boom, rende rondjes om de stam en lachte, en weer werd ze meegevoerd naar die lang vervlogen dagen uit haar dromen.

Ze deed haar ogen dicht en, als een oude film in een spinende projector, zag ze de flikkerende beelden van haar geliefde Frankrijk voorbijkomen: de boomgaard, verbleekt in de zon, en de ondiepe beek met zijn diamantjes van licht die over de golvende waterspiegel deinden; een paartje onder de bomen, dansend op het ritme van een oud volkslied terwijl kinderen die zich te buiten gingen aan de zoete kersen om hen heen dartelden, alsof de oorlog die Europa verwoestte heel even was vergeten. Zo wilde ze zich haar moederland herinneren gedurende deze verschrikkelijke tijden – de donkere bossen, de gevaarlijke straten van de stad, de klamme kelders en de verlaten gebouwen waren te pijnlijk voor haar oude hart.

Haar blik gleed over de foto's op de schoorsteenmantel. Beter dan de meeste mensen kende ze de waarde van familie, liefde en trouw. Ze wist hoever je kon gaan om de mensen van wie

je hield te beschermen. Ze wist ook dat die banden, al waren ze tientallen jaren geleden gevormd, nooit minder hecht waren geworden, en dat de mensen die ze had achtergelaten voor altijd deel van haar zouden zijn.

Weer voelde ze haar adem stokken. Ze was eraan gewend; haar hart was inderdaad gebroken en vocht om de laatste slagen te slaan die haar waren toebedeeld. Alleen moeilijke, invasieve chirurgie kon haar nu nog helpen, maar ze was te moe. Ze had haar leven zo goed mogelijk geleid en nog maar één ding stond haar te doen, een laatste onbetaalde schuld om te vereffenen.

Ze had te lang gewacht. Dat begreep ze nu wel. Er zouden geen lentes meer komen, er zou geen tijd meer zijn om alles recht te zetten, tenzij ze haar verhaal nu doorgaf aan iemand anders.

Ze reikte naar het tafeltje naast haar stoel en pakte een kinderfoto van haar kleindochter. Ze had geluk gehad. Natuurlijk, ze was dol op haar zoon, maar met haar lieve Hannah was er door de jaren heen een ontspannen vriendschap gegroeid, een cadeau dat ze koesterde. Zij had van Gigi het vermogen geërfd om volmaakt te bakken en zich verfijnd te kleden, en hun band was even sterk als die tussen een moeder en een dochter. Dat kleine meisje had inmiddels ook alweer een eigen leven en een liefdesleven en haar eigen pijn. Zo vaak deed haar lieve, vriendelijke Hannah Gigi denken aan iemand uit haar eigen verleden, steeds als de bitterzoete herinnering aan die door oorlog verscheurde tijd aan haar hart trok.

Ook haar *petite fille* Hannah begreep wat het inhield om te leven met iets wat aan je vrat. Ze hoopte dat deze taak wellicht enigszins helend zou zijn.

Misschien zou haar Hannah dit voor haar in orde maken.

Ze stond op uit haar stoel, kromp ineen bij een pijnscheut in haar arm en pakte briefpapier en een envelop uit het oude bureau. Haar reumatische hand bleef even zweven boven het flinterdunne papier, terwijl ze naar de juiste woorden zocht, en de inkt vormde een poeltje bij de verwachtingsvolle punt van haar pen.

Mijn liefste Hannah, begon ze uiteindelijk. Ze onderbrak zichzelf alleen maar om even, aldoor moeizamer, op adem te komen. En toen, na een paar korte zinnen, was ze klaar en schoof ze de opgevouwen brief in de delicate, lila envelop. De inspanning had haar uitgeput en haar hand trilde toen ze Hannahs naam schreef en de afsluitende *h* werd een spoor over het papier.

Ze legde de brief naast zich op tafel en sloot haar ogen weer, niet in staat om het gewicht van haar oogleden en de slaap die haar als een roes overmande, te weerstaan. Dromen en herinneringen vermengden zich en opnieuw stond ze in een lommerrijke boomgaard. Ze rook het gras dat door de zon was opgewarmd en een vredig gevoel omsloot haar.

Ze had het zware fruit geplukt en overhandigd aan iemand op wie ze vertrouwde en nu was haar hart eindelijk vrij.

1

Hoe kon het dat ze altijd werd overvallen door het besef dat het alweer vrijdag was, terwijl de laatste twee uren van de schoolweek nog eindeloos leken te duren? De zomer was er vroeg bij, waardoor het krappe lokaal bedompt was. De kinderen waren loom sinds de lunch, wat de reden was waarom Hannah een natuurfilm over de Amazone aanzette, in een laatste wanhoopspoging om het klassengesprek over ontbossing op gang te brengen. Maar uiteindelijk was dan toch het laatste werkblad ingeleverd, waren de laatste leesboeken geregistreerd en alle gymkleren mee naar huis om te wassen.

In de gang stonden dertig elfjarigen met schelle stemmen te kletsen, terwijl ze hun jas en broodtrommel pakten; ze hadden duidelijk zin in het weekend. Bezat ze maar een fractie van hun energie. In tegenstelling tot Hannah hadden zij niet iedere middag van de week tot ver na schooltijd nog een club geleid. Zij waren hier gisteravond niet tot negen uur geweest, hadden zich niet glimlachend naar een rij ouders door dertig stapels langverwachte eindcijfers heen moeten werken en het groeiende gebrek aan goed gedrag zo positief mogelijk moeten verwoorden. Evenmin hadden ze de hele avond de blikken gemeden van de vaders die evenveel interesse hadden in de grote bruine ogen en lange benen van juf Stone als in de vorderingen van hun kind, of hadden ze de ingehouden ergernis van hun vrouwen moeten doorstaan.

Over basisschool Primrose Park viel altijd wel een levendig gesprek te voeren. Het was weliswaar de minst populaire van de twee basisscholen in het marktstadje waar Hannah was op-

gegroeid, maar trok toch zowel kinderen met achterstanden als met hoogopgeleide forensenouders – die werden verleid door alle voor- en naschoolse opvangclubjes. ‘Je beseft toch dat je een gratis oppas bent?’ zei haar vriendin Caitlin dan ook vaak. En ja-zeker, soms was ze dat, maar niemand dwong haar daartoe. En in tegenstelling tot een paar anderen in de lerarenkamer werkte zij op Primrose Park omdat ze het er heerlijk vond. Voor Hannah draaide lesgeven erom dat ieder kind een eerlijke kans kreeg, en als je daarvoor elke ochtend zelfgemaakte mueslimuffins moest meebrengen voor de ontbijtclub, en je lunchtijd moest besteden aan het helpen van kinderen die het zwaar hadden, dan was dat maar zo. En als ze heel af en toen een brief kreeg van een oud-leerling waarin stond dat hij zijn mbo-diploma had gehaald en nu zijn droombaan had, of een meisje haar liet weten dat ze binnenkort de eerste van de familie was die naar de universiteit ging, dan was dat haar elk leerlingvolgsysteem en elke schoolpleinruzie waard.

‘Hé, ga je nog niet naar huis?’ zei ze tegen een laatste achterblijver die hele stapels werkboeken stond op te ruimen. Het was Freddie, altijd weer Freddie die aanbood om te helpen, om om te zien naar de kleintjes op het plein en die zich opstelde als vredestichter zodra de humeuren van meisjes botsten. ‘Je was een beetje stil vandaag, Freddie. Gaat alles goed?’

De jongen haalde zijn schouders op, maar voordat Hannah kon doorvragen verscheen Liam Johnson al in de deuropening. ‘Kom je, Fred?’ zei hij met zijn harde pre-puberstem.

Hannah pakte de boeken van hem over en glimlachte. ‘Ga maar. Ik maak het wel af.’

‘Bedankt,’ mompelde hij, waarna hij zich de deur uit haastte om samen met de andere kinderen uit groep zeven over het plein richting het weekend te rennen.

Vrijdagavond. Nu hoorde ze plannen te maken voor een weekend vol leuke dingen. In plaats daarvan zou het een warm bad worden en zou ze vroeg naar bed gaan, en daarna een paar dagen voor haar vader zorgen. Niet dat ze überhaupt zin had

om uit te gaan. Ze was uitgeput en voelde zich eerder vijfenzeventig dan vijfendertig.

Plots liet haar telefoon op haar bureau van zich horen. Toen ze keek, zag ze dat ze een berichtje had. *Drankje bij mij?*

Ze glimlachte. Caitlin gaf de moed nooit op. Nu Jack weg was en Hannah net als zij weer single was, bleef ze proberen haar over te halen om samen het stadje dan misschien niet onveilig te maken, maar op zijn minst een beetje spannend.

Eentje dan, typte ze terug, en daarna bond ze haar lange, donkere haar in een nette knot in haar nek.

‘Hannah?’

Ze draaide zich om. In de deuropening stond de nieuwe directeur. Zijn strakke maatpak stak af bij het armoedige schoolgebouw.

‘Hé, Daniel. Heb je me ergens voor nodig?’

‘Als je niet op het punt staat om...’

‘Weg te gaan?’ Ze zuchtte en liet met een geforceerde glimlach haar tas op haar bureau vallen. ‘Nee, hoor.’

Ze zag dat hij om zich heen keek en de aanblik van de vrolijke rekenkaarten aan de muur en de foto’s van haar leerlingen in een regenjas op een doorweekt strand opnam. Ze besefte dat het pas de eerste keer was in de vijf maanden sinds ze het stokje had overgenomen van juf Perry–drinkt–graag–sherry dat hij in haar lokaal stond. Dankzij zijn mastertitel aan Oxford of Cambridge en door zijn carrière bij het Ministerie van Onderwijs, was hij ingevlogen naar Primrose Park. De school had voor de zoveelste keer een vernietigend oordeel gekregen van de onderwijsinspectie. Niet dat zijn vrouw bepaald blij was geweest met het besluit om hun kinderen naar de op–een–na slechtste basisschool in de omgeving te laten gaan.

‘Dit jaar ga ik maar eens niet mee op schoolkamp, als je dat toevallig wilde gaan vragen,’ grapte ze met een gespeelde frons op haar gezicht.

‘Nee, nee. Ik vroeg me alleen af of ik een paar schriften kan inkijken. Ik kreeg vandaag een mailtje van een ouder over gisteravond.’

‘Toevallig Freddie’s vader?’ De afspraak met de Wilsons was, zoals altijd, de laatste van die avond geweest en was, zoals altijd, meer dan een halfuur uitgelopen.

‘Nou, ja, inderdaad. Hij is bang dat Freddie zich niet goed ontwikkelt.’

‘Freddie is een lieverd, alleen geen studiebol.’

‘En het is onze taak om hem te helpen zijn potentieel te bereiken.’

‘Daniel, hij bereikt zijn potentieel dagelijks. Moet je zien,’ zei ze, en ze gebaarde richting een prachtige tekening van Van Goghs zonnebloemen die aan de muur was geprikt. ‘Hij loopt niet eens achter, hij is gewoon niet de beste van zijn klas. Maar goed, hij komt al naar mijn bijlessen tijdens de lunch. En ik geef hem leeslijstjes. Als meneer Wilson Freddie nou eens zou helpen met zijn huiswerk in plaats van e-mailtjes met klachten sturen, dan merkte hij dat zelf ook.’ Ze hoorde de frustratie in haar eigen stem en verzachtte haar gelaatsuitdrukking. Daniel deed ook maar zijn werk. ‘Ik zal zijn schriften voor je pakken,’ zei ze. Ze trok de la van Freddie’s tafeltje open en gaf ze aan Daniel.

‘Bedankt. En kijk je komend weekend nog naar die rapportage?’

Hannah keek steeds naar de spiraalrug die verscholen ging onder dertig biologieboeken op haar bureau: *Kritische toepassing en verwerking van piramidevormig onderwijsbeleid*, de rapportage waardoor Daniel Morton een halfjaar op het ministerie had mogen doorbrengen. ‘Ja, natuurlijk. Hij zit al in mijn tas,’ zei ze, terwijl ze hem naar buiten dirigeerde en de deur achter hem dichtdeed.

Caitlin zat in de overgroeide postzegeltuyn van haar krappe rijtjeshuis met een fles witte wijn en twee glazen op tafel het haar van haar zoon te controleren, die bij haar op schoot zat. Harry was nu even oud als zij en Caitlin toen ze elkaar op

school hadden leren kennen, besepte Hannah ineens.

‘Slaat de plaag van groep twee weer toe?’ vroeg ze.

‘Echt, maar één week in het hele jaar had hij geen luizen. Hou jij hem even vast? Dan giet ik dit over zijn hoofd.’

Harry worstelde zich los en sloeg zijn armen om Hannah heen. Ze gaf hem een knuffel terug. De liefde die ze voor dit jongetje voelde was sterker dan de pijn die ze niet kon uitwisen als ze naar zijn lieve, mollige gezichtje keek, dat haar zo sterk aan haar broer Sam deed denken. Het zou makkelijker worden als Harry ouder werd, hoopte ze, en hij steeds minder op het jongetje ging lijken dat voor altijd een kleuter zou blijven. ‘Rustig aan, grote man!’ zei ze lachend, en ze legde haar handen op zijn schouders. ‘Wat zie je er prachtig uit.’

‘Deze mocht ik van Amelia lenen.’

‘Had ik maar een beste vriendin die me haar Elsa-jurk leent,’ zei Hannah. ‘Het staat fantastisch bij je voetbalshirt.’ Ze bekeek hem van top tot teen. ‘Ik weet zeker dat je in één week alweer gegroeid bent, jongeman.’

‘Ja, stop daarmee,’ zei Caitlin. ‘Nieuwe broek, nieuwe schoenen, nieuwe gymspullen... ik geef hem zeker te veel eten.’

‘Jammer,’ zei Hannah. ‘Dan wil hij deze vast niet meer, toch?’ Uit haar fietstas haalde ze een blik vol gemarmerde chocoladegebakjes en gaf het aan Caitlin, met haar gezicht vol sproeten. Die keek bedenkelijk, waarna Harry op het blik af dook en het uit haar handen griste. ‘Volgens mij telt zelfgemaakt niet mee als ongezond,’ zei Hannah.

‘Niet als het uit jouw keuken komt.’ Caitlin gebaarde naar Hannahs lange, slanke figuur. ‘Ik bedoel, hoe kom jij aan die lijn? Zodra ik zo’n ding aanraak, zie ik er zelf al uit als een muffin.’

Hannah wist dat ze het van haar oma had dat ze kon eten zonder ook maar een gram aan te komen, want haar moeder was juist van ‘ieder pondje gaat door het mondje’, zoals zo veel Britten. Maar ze wist ook dat ze het afgelopen jaar niet zo gezond had gegeten en intussen eerder mager was dan slank. De lunch sloeg ze vaak over en ’s avonds at ze dan brood of

een magnetronmaaltijd, in plaats van de lekkernijen die zij en Jack altijd gezellig samen hadden klaargemaakt. Waarom zou je tenslotte twee uur besteden aan iets wat, volgens haar smaakpapillen, net zo goed zaagsel kon zijn, nu hij er niet meer was om het met haar te delen?

‘Terwijl jij, juffrouw Monochroom,’ praatte Caitlin verder, ‘er na een hele week lesgeven nog steeds uitziet alsof je zo bent weggelopen uit een Parijse boetiek.’

Hannah keek naar haar zwarte broek met de bijpassende pumps en de kraakheldere witte blouse met geplooid borststuk en omgeslagen manchetten, waar ze tegenaan was gelopen in een kringloopwinkel in Notting Hill. Koopjesjagen was een van haar grote hobby’s, ook al had ze Jack er nooit van kunnen overtuigen hoe leuk dat was. In plaats daarvan stroopte hij in die tijd met alle plezier boekenwinkels af. Ze vroeg zich af waarom ze zo bespottelijk lang de stapels kleding en boeken voor elkaar hadden achtergehouden. Uiteindelijk was het een soort grapje geworden.

‘Hoezo heb je nog meer kleren nodig?’ vroeg hij altijd stomverbaasd. ‘Je hebt niet eens tijd om die allemaal te dragen.’

‘En heb jij dan wel de tijd om alles wat je koopt te lezen?’ diende ze hem dan lachend van repliek. ‘Elke keer als jij een boek uit hebt, doe ik een van deze kledingstukken weg.’

En zo bleven hun kledingkasten en boekenplanken kreunen onder het gewicht. Zelfs een jaar na Jacks vertrek stuitte Hannah soms nog op schitterende koffietafelboeken over verre bestemmingen, reisromans, en lijvige biografieën die verstopt waren in de kast of onder het bed, en brak haar hart weer opnieuw.

Juist door de kleine verschillen tussen hen hadden ze de afgelopen vijftien jaar zo goed bij elkaar gepast; haar liefde voor kleding en zijn liefde voor zijn ene favoriete trui, ondanks de schatten die Hannah voor hem meebracht uit de kringloopwinkel. Haar obsessieve opruimdrift en zijn verstrooidheid; hij met een familie vol grootgrondbezitters, terwijl haar waarden gevormd waren door de zuinigheid van haar moeder en het

linkse dagblad waarop haar vader geabonneerd was, met als levendige illustratie het lekkende, wanordelijke huisje waar Hannah in was opgegroeid. Ondanks zijn achtergrond was Jack Armstrong echter de minst materialistische persoon die Hannah ooit had ontmoet. Een mysterie voor zijn familie, omdat hij een lucratieve carrière in de olie-industrie weigerde en juist koos voor tijdelijke contracten bij hulporganisaties die overal ter wereld op afgelegen plekken voor schoon water zorgden. Dat hun zoon de auto weigerde die ze hem wilden geven toen hij eenentwintig werd, dreef hen tot wanhoop; vooral toen hij erop stond dat ze dat geld aan een goed doel zouden schenken. En evenmin konden ze begrijpen waarom hij en Hannah, allebei halverwege de dertig, nog steeds niet dachten aan een bruiloft, waarvoor de familie zo'n beetje het hele graafschap kon uitnodigen; en waarom ze nog altijd geen kleinkinderen had, terwijl de gevulde spaarrekeningen al lang een feit waren. Maar Jack en Hannah geloofden dat er al genoeg kinderen op de wereld waren en hadden allebei een loopbaan gekozen waarin ze een verschil konden maken. Hun gedeelde waarden vielen niet in geld uit te drukken.

Belangrijker nog was de sterke chemie en ontspannen vriendschap die er tussen hen geweest waren, verleidelijker dan al het andere dat Hannah ooit in haar leven had meegemaakt, zelfs als ze soms lijnrecht tegenover elkaar stonden en ruzieden tot ze uitgeput waren, of tot de liefde het won. En bovendien, als Jack Armstrong zijn charmante, koppige zinnen ergens op zette, dan kreeg hij dat meestal ook.

‘Jij mag er anders ook zijn,’ zei Hannah nu, met een blik op haar vriendin. Caitlins koperrode krullen en met verfspatten besmeurde bladgroene tuniek waren een schoolvoorbeeld van postmoderne romantische glorie.

‘Ondanks de koekkruimels?’ zei Caitlin, die snel de restjes wegpoetste van de cake die Harry over haar had uitgesmeerd. ‘Maar vertel, hoe was je week?’

‘Welk stukje wil je horen? De ouderavond die een ouder-

nacht werd? Of dat ik woensdagnacht na twaalfen nog naar mijn vader ging omdat hij de hele avond zijn telefoon niet opnam en ik me grote zorgen maakte?’

‘Was hij in slaap gevallen?’

‘Mijn vader neemt altijd op; hij weet dat ik me alleen maar zorgen maak als hij de telefoon negeert. Jij zou toch hetzelfde hebben gedaan?’

Caitlin aarzelde. ‘Misschien. Alleen...’

‘Wat?’

‘Nou, misschien ben je een beetje overbezorgd.’

‘Cait, hij redt het gewoon niet. Ik bedoel, zoals het huis eraan toe is...’

Caitlin lachte. ‘Hij is een man die alleen woont, Hannah. Wat verwacht je? Als je het zo eng vindt, zou ik gewoon thuiszorg regelen.’

‘Dat werkt niet. Hij wil geen vreemden in zijn huis. En hij begint best lastig te worden.’

‘Misschien houdt hij niet van bemoeizucht?’

‘Zo veel bemoei ik me niet met hem!’ zei Hannah verontwaardigd. ‘Ik help hem alleen maar een beetje.’

‘Ik weet het. En dat is geweldig.’ Caitlin keek haar aan. ‘Zolang je het maar voor Hugh doet.’

‘Voor wie zou ik het anders doen?’

Ze voerden dit soort gesprekken nog niet lang, pas sinds Caitlin een therapie cursus had gevolgd. En nu vond ze zichzelf een expert.

‘Het punt is gewoon dat je moeder nu niet meer leeft...’

Alsof Hannah moest worden herinnerd aan de dag dat Lorna haar laatste adem had uitgeblazen, nu anderhalf jaar geleden. Hannah had jarenlang voor haar gezorgd en toch was dat, zo was gebleken, niet genoeg om de ziekte die floreerde bij een gebroken geest te verslaan.

‘... en dat Jack nu een jaar geleden is vertrokken.’

‘Fijn dat je me eraan herinnert.’

‘Dus je hebt een gat in je leven.’

‘Cait, alsjeblieft.’ Ze leunde naar voren, sloeg haar handen voor haar ogen en kreunde zacht.

‘Je moet die leegte vullen met tijd voor jezelf, niet alleen met werk en je plichten als dochter. Je hebt zo veel opgegeven door weer helemaal hier te gaan wonen en voor Lorna te zorgen. En Jack ook. Elke dag naar Londen op en neer voor zijn werk, zodat hij hier bij jou kon zijn. Je kunt jezelf dat niet blijven aandoen.’

Hannah keek naar Harry, die met een tak, die zo te zien een geweer moest voorstellen, een rij speelgoedpoppetjes neerschoot. ‘Zeg eens tegen je moeder dat ze zich met haar eigen zaken moet bemoeien,’ riep ze naar hem.

‘Tante Hannah zegt dat je je met je eigen zaken moet bemoeien,’ papegaaide hij.

‘Vind je het goed dat hij zulke spelletjes speelt?’ vroeg Hannah.

‘Eigenlijk niet. Maar helpt het dat hij een jurk draagt?’ Caitlin reikte naar de fles en bood Hannah de wijn aan. ‘Nog één keer bijvullen voor we standrechtelijk worden geëxecuteerd?’

‘Een kleintje dan.’

‘Wat ga je komend weekend eigenlijk doen?’

‘Bij mijn vader het gras maaien en boodschappen voor hem doen,’ zei Hannah, op haar hoede. ‘Rapportages lezen, de leesopdrachten voor de komende periode voorbereiden...’

Caitlin lachte. ‘Waar is het meisje dat op een festival tweeënzeventig uur lang niet slaapt en om de vijf minuten werd aangezien voor een fotomodel?’

‘Die is nog aan het bijkomen,’ zei Hannah defensief.

‘Nog steeds?’

‘Ik was heel moe.’

‘Nou, je bent vast niet te moe om morgenavond mee uit te gaan. Er speelt een band in de Crown. Kom op, Hannah, wanneer ben je voor het laatst de deur uit geweest?’

‘Ik ben nu toch de deur uit?’

‘Mijn tuin telt niet als uitgaan. Jij en Jack waren altijd op

pad. We konden jullie nooit bijhouden – stedentrips, festivals, wilde vakanties... Je leven was vol kleur, en moet je jezelf nu zien – zelfs je kleren zijn zwart-wit. Je moet je wilde haren weer eens losgooien. Letterlijk. Ik bedoel, waarom zit het zo strak achterovergekamd?’

‘Dat heet een chignon. En dat is gewoon makkelijker voor als ik werk.’ Onwillekeurig raakte Hannah haar lage knot aan. Ze vond het irritant dat Caitlin iets bekritiseerde wat zij zowel praktisch als chic vond. ‘Maar dat was allemaal voordat mijn moeder weer ziek werd. Het leven is nu zo anders.’

‘Ja, het leven is nu anders. Met Hugh gaat het prima en Lorna kun je nu niet meer helpen. Ik weet hoeveel je gedaan hebt om haar te ontlasten, maar wat er gebeurd is, kun je niet veranderen. Door je eigen leven stil te zetten, krijg je Sam of je moeder niet terug.’ Ze aarzelde even. ‘En Jack ook niet.’

Hannah keek haar vernietigend aan. ‘Jack is weg, Cait. Ik heb dat moeten accepteren. Waarom kun jij dat dan niet?’

Caitlin hief haar handen. ‘Ik weet het. Ik mis mijn vriendin gewoon. Je straalt al niet meer sinds de dag dat hij vertrok. Jullie hoorden bij elkaar, zelfs al vochten jullie elkaar soms de tent uit.’

Hannah zuchtte. Caitlin had geen idee hoe moeilijk het die laatste paar maanden met Jack was geworden; dat hij haar onder druk zette om de dood van Lorna te aanvaarden en dat hij weigerde te snappen hoezeer dat verlies haar aangreep. Ze voelde zich verstikt en in een hoek gedreven. ‘Je weet niet hoe het was, Cait.’

‘Klopt, maar ik kon wel zien dat jullie eens moesten praten. Een goed gesprek. Zoals jij en ik met elkaar praten. Ik bedoel, weet hij eigenlijk wel wat er precies gebeurd is met Sam? Hoe kon hij ooit begrijpen wat jij voelde na Lorna’s dood, als je dat verhaal niet met hem deelde?’

Maar praten paste niet bij Hannah. Ze kwam uit een familie die gevoelens oppotte, en die kurk trok ze niet zomaar uit de fles, hoe vaak Jack het ook vol frustratie had opgegeven. ‘Jij bent echt geen haar beter dan die vader van je,’ had hij meer

dan eens gezegd, nadat ze hem haast tot waanzin had gedreven, ondanks zijn natuurlijke kalmte.

‘Dat zou hij nooit hebben begrepen,’ zei ze.

Caitlin fronste. ‘Dat is niet eerlijk. Jack hield zielsveel van je. Hij had er heus wel begrip voor kunnen opbrengen, als je hem gewoon de kans had gegeven.’ Ze kneep in Hannahs hand. ‘Maar als het echt voorbij is, dan moet je je leven weer opbouwen. Ga de deur uit en trek eens wat van die beeldschone kleren aan. Je kast hangt er vol mee.’ Nu keek ze vrolijker. ‘Hé, laten we gek doen. We gaan een paar dagen weg. Londen, Parijs... Op zoek naar de beste kringloopwinkels.’

Caitlin, de klassieke armlastige kunstenaar, kon zich hooguit een reisje naar de supermarkt veroorloven, maar Hannah was dankbaar voor de poging om haar op te vrolijken. En trouwens, stel dat Hugh iets overkwam terwijl ze weg was? Hij was de enige familie die ze nu nog had.

‘Ik denk erover na. Misschien in de schoolvakantie, of als mijn vader een beetje opfleurt.’ Ze voelde de tranen van zelf-medelijden opwellen. Ze pakte snel haar glas om die emoties weg te spoelen met een royale slok wijn.

‘Dan gaan we dit weekend lekker een avondje stappen. En als het te veel wordt, gaan we naar jouw huis voor een kop warme chocolademelk. Ik beloof het. Zal ik je morgen om zeven uur oppikken?’

‘Misschien.’ Hannah dronk haar glas leeg en stond op. De ondervraging had haar uitgeput. ‘Het gaat zo regenen, dus ik moet nu echt weg.’

Caitlin kwam overeind en gaf haar een dikke knuffel. ‘Probeer alsjeblieft om het allemaal achter je te laten,’ zei ze vriendelijk. ‘Niemand kan zo veel bagage meetersen zonder in te storten. Je verdient beter, Hannah.’

Harry drong zich tussen hen in en duwde zijn onthoofde knuffel inclusief ontsnappende vulling onder Hannahs neus. ‘Voor jou,’ zei hij. ‘Maar je mag hem maar drie dagen houden. Daarna moet je hem teruggeven.’

Ze bekeek het dier, waar de jarenlange liefde aan was af te zien, en propte het snel in haar handtas, bang dat ze anders zou gaan huilen. Wat was dit nou? Een stuk speelgoed. Zou er ooit een tijd komen dat ze niet meer zomaar van haar stuk werd gebracht?

Ze gaf Caitlin twee zoenen, een gewoonte die ze van haar Franse oma had overgenomen, en liep met haar fiets naar de straat.

Zodra het huis buiten beeld was, stapte ze af en zuchtte ze diep. Het was zo veel makkelijker om gewoon door te gaan, van dag tot dag, zonder aan Jack te worden herinnerd. Die tijd met hem was voorbij. Ze kon ook zonder hem leven. Dat deed ze toch elke dag?

Tot ze zijn naam hoorde. Dan had ze ineens geen idee meer hoe ze ooit zonder hem kon.

DE LIEFLIJKE BLOESEM VAN FRANSE KERSENBOMEN DIEN ALS DEKMANTEL VOOR EEN GROOTSCHEEPE REDDINGSACTIE

Frankrijk, 1942. Schooljuf Lucie smokkelt via haar onschuldig uitziende kersenboomgaard talloze Joodse kinderen naar het niet-bezette deel van Frankrijk. Keer op keer zet ze haar leven op het spel, en de missie wordt steeds gevaarlijker. Maar voor de kinderen houdt Lucie vol, tot ze uiteindelijk zelf moet vluchten.

Zeventig jaar later stuit Hannah op een brief van haar overleden grootmoeder Gigi, die haar naar de kersenboomgaard in de Franse Dordogne brengt. Ze gaat op onderzoek uit. Hoe is het afgelopen met de dappere vrouw die zoveel kinderen wist te redden? En wat was de rol van haar grootmoeder in dit alles?

Sarah Steele werkte jarenlang in de uitgeefwereld voor ze besloot zelf een boek te schrijven. *Het kersenspoor* is haar debuut in Nederland.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

9 789029 732680

